

Mikkel
Wendelboe

Skæbneklover

Stjernedronne

KRABAT

MIKKEL WENDELBOE
SKÆBNEKLØVER 1
STJERNEDRØMME

”Et majestætisk fartøj stryger igennem rummet på jagt efter uretfærdighed. Med en kaptajn så modig og stærk, at alle kryber i skjul, hvor han kommer frem. De svages beskytter, og de uskyldiges frelser. Et fartøj med en besætning af helte, hvis lod det er at frelse i godhedens navn. Det er Skæbneklover. Et skib så spektakulært, at dets lige aldrig er set, og dets magt og vælde kun bliver overgået af besætningens magiske kræfter. Mægtige og sælsomme kræfter. Evner, der kan omforme universet og omgøre uret til ret. Uretfærdighed til retfærdighed. Når alt håb synes ude, så kommer Skæbneklover og hendes besætning til undsætning.”

Citat: @Centromedaseventyr på P-ScroLL

KAPITEL 1

EN FØLELSE AF STØV

Støvet fik Emilia til at måbe. Det hvirvlede omkring dem, så det kom til at knase imellem hendes tænder, men det var alligevel noget af det smukkeste, hun havde set.

”Hold dig i nærheden, Em. Der er ikke så meget lys hernede.” Far kontrollerede noget på sin Terning.

En mand med snavset ansigt og en stålhelmet på sit hoved trippede foran dem. Han var formand for et borchold. Han så nervøs ud, og Emilia fik fornemmelsen af, at han mere end noget andet ønskede at behage far. Emilia lagde hovedet tilbage og kiggede i vejret. Kvadrantens bygninger tårnede sig flere kilometer op over dem i hvide, grå og lyse farver. Et sted oven over var himlen og rummet. Stjernen Miras stråler kunne ikke naturligt nå helt ned til overfladen, så de blev hjulpet kunstigt på vej.

Emilia flyttede utålmodigt på sig. Hendes hjem var måske ikke den mest spændende planet i Megalis-systemet, men det her var alligevel fantastisk. Megalis var hovedsystemet i Føderationen – en sammenslutning af tusindvis af solsystemer i Centromeda-galaksens centrum. Lyra var hovedplaneten i Megalis. Det var her, Emilia var

født og opvokset, og det var her, Føderationen havde sit hovedsæde.

”Far, jeg tror, jeg kan se jorden ...” hviskede hun betaget og kastede et langt blik ud over den gangbro, de stod på. Metalliske hvin og skvulp af væske steg op fra vandminen under dem. De eneste forekomster af vand på Lyra befandt sig under kappen. Derfor var vandminerne vigtige for samfundets overlevelse.

”Bare du ikke bliver snavset,” brummede far strengt, og Emilia sukkede for sig selv. Hun havde allerede fået en støvplet på sin nederdel, men den mindede hende om, at planeten ikke kun bestod af kvadranter, sektorer og etager. Den var også sten, støv og sand.

”Kan du godt lide overfladen?” Manden med stålhjelm kiggede på Emilia.

Hun nikkede. ”Jeg har altid gerne villet se den.” Emilia var i tvivl, om hun overhovedet burde sige det. I lommen legede hun med sin Terning. Som altid, når hun befandt sig i en usikker situation, havde hun lyst til at tage den frem og gemme sig på P-ScroLL.

”Overfladen kan også et eller andet,” gav manden hende ret og satte i et smil, som støvet i hans ansigt gjorde en anelse mat.

Emilia gengældte det.

”Planetens kappe er ikke et sted for børn.” Far kiggede endelig op fra sin Terning med rynkede bryn.

”Far ... Stop!” Emilia himlede med øjnene. ”Jeg er altså 15!”

”Du er stadig min datter,” mente han, og manden med stålhjelm grinede lidt tvungent.

”Jeg synes altså, planetens kappe er spændende.” Emilia pegede op på bygningerne over dem. ”De der er bare fyld ... Jeg vil så gerne besøge andre planeter og mærke deres kapper også ...”

”Det har vi snakket om, Emmi. Stop det. Jeg har forresten lavet aftaler med min chef om, hvor dit kontor skal være. Det glemte jeg vist at sige i går. Føderationens administration er det bedste sted at arbejde.” Far sendte hende sit klassiske det bliver som jeg har sagt-blik.

Emilia sukkede. ”Hvad, hvis jeg ikke har lyst til ordnede forhold?” mumlede hun for sig selv, men han hørte hende ikke.

”Kunne du tænke dig at komme ned til overfladen?” skød manden med stålhjelm ind.

”Må jeg det?” Emilia lyste op i et smil. De fleste af hendes kammerater havde aldrig været uden for etagen, hvor de boede, endsige i nærheden af planetens overflade.

”Du må undskylde min datter, men hun har stjerner og fjerne galakser på hjernen,” brummede far til manden med stålhjelm, og så grinede de begge, som om det var alle tiders vittighed.

”Det er da også spændende,” sagde manden.

”Det er tåbelige barnedrømme.” Far slog ud med hænderne. ”Kunne du forestille dig min datter som pilot i en Hammer?” Han rystede opgivende på hovedet.

Emilia kunne mærke, at vreden fik hendes kinder til at blusse. ”Hammer” var et kælenavn for den Lyranske TJ1-6 Slagjager, som den havde fået på grund af sin slagkraft og pålidelighed.

”Du kan godt lide jagere?” spurgte manden med stålhjelm og kiggede på hende.

Hun nikkede mut. ”Jeg kunne godt tænke mig at blive pilot.” Emilia fortrød med det samme, at det bare røg ud af hendes mund.

Manden så overrasket ud.

Endnu et dybfølt suk undslap far. ”Der kan du se, hvad jeg er oppe

imod,” brummede han til den fremmede.

”Det er da en fin drøm,” fik manden forsigtigt sagt.

”Det er en håbløs drøm. Se på hende. Det smukke ansigt og gode hoved skal være, hvor det gør mest gavn.” Far pegede på hende, som var hun et kreatur, han viste frem. Hun forsøgte at gøre sig så lille som muligt, men han satte trumf på ved at gribe hende om skuldrene og give hende et klem. ”Hun er den bedste i sin klasse, og hun er faktisk også kommet med i elevrådet,” fortsatte han med at prale.

Emilia ville ønske, at hun kunne forsvinde i den blå luft.

”Det er flot,” nikkede manden med stålhelmen, men Emilia kunne godt fornemme hans anstrengte trækninger om øjnene. Hvis ikke far havde haft så meget magt og helt og holdent besluttede, hvordan vandudvindingen skulle udføres, og hvor mange ressourcer, boreholdet skulle have, så var han sikkert løbet skrigende væk.

”Men jagere er også fascinerende,” smilede manden med stålhelmen. ”Ved du meget om dem?” forhørte han sig.

”En smule ...” Emilia skævede til far, der allerede havde taget sig til hovedet.

”Hun ved noget om alting.” Far rankede sig. ”Hun læser,” forklarede han.

”Jeg drømte engang om at blive mekaniker for sikkerhedsstyrken.” Manden med stålhelmen blinkede til Emilia. ”Det ville jeg ønske, jeg havde gjort noget ved for længe siden.”

”At reparere vandpumperne er også vigtigt arbejde,” indskød far.

”Men måske ikke lige så spændende som at skrue på en Slagjager,” sukkede manden. ”Har du prøvet at sidde i en?” Det sidste sagde han, imens han kiggede på Emilia.

Hun rystede på hovedet. ”Men jeg ved, hvordan man flyver dem! Teoretisk altså.” Det sidste tilføjede hun, mens hun mærkede varmen i kinderne.

”Virkelig?” Manden spærrede øjnene op. ”Ved du, hvor knapperne til fotonskjoldene sidder?”

Emilia nikkede. ”De sidder i cockpitlåget, lige over venstre skulder. De virker i bølger, så man kan tilpasse jagerens bevægelser med impulserne, så den er bedre beskyttet, og ...” Hendes stemme blev hektisk, og hun stirrede ivrigt på manden.

Far afbrød. ”Så er det vist godt, Em.” Han tog sig til hovedet igen.

”Imponerende.” Manden med stålhelmen nikkede anerkendende. ”Hvad med motoren?”

”Den Galansk-producerede Burn 1900-ionmotor giver en fin balance mellem ydeevne og holdbarhed.” Emilia huskede det hele så tydeligt, at hun lige så godt kunne have læst linjerne direkte op fra Føderationens arkiv. ”Den virker bedst, hvis man slår efterbrænderen til hurtigt, i stedet for progressivt, så der ikke opstår lufttøven i systemet. Det er også motoren, der gør, at man kan vende flowet, så jageren kan svæve på stedet.” Hun trak på skuldrene.

Manden med stålhelmen fløjtede imponeret.

”Det må jeg nok sige. Hun har styr på sit stof,” sagde han henvendt til far. ”Du er sikker på, hun ikke skal være pilot?”

”Helt sikker.” Far fejede ham af med en håndbevægelse.

Manden skiftede straks emne. ”Hvis du skal ned til overfladen, så kan vi tage serviceplatformen her.” Han viste Emilia platformen, der kunne sænkes ned fra gangbroen, hvor de stod.

”Må jeg?” Emilia fandt sit mest hjertelige smil frem og sendte det

af sted i retning af far.

”Hvis I skynder jer, og du ikke bliver beskidt,” brummede han langt om længe, så Emilias hjerte slog en kolbøtte i hendes bryst. Øjeblikket efter lukkede manden med stålhelmen sikkerhedsbommen foran hende, inden platformen begyndte at arbejde sig nedad imod planetens kappe, der ventede under dem. Det var en tur på under 50 meter, men det tog alligevel en evighed, følte hun. Støvet byggede sig op i luften, og hun kunne ikke lade være at klukke, når det satte sig på hendes tøj. De små partikler dansede omkring dem, og hun kunne se den massive, brune overflade, der strakte sig væk i alle retninger, kun brudt de steder, hvor bygningerne var forankret. Deres fundamenter lå gemt under kappen. Støbt ned i planeten for at afstive deres kolossale vægt.

”Ved du også meget om planeten?” spurgte manden med stålhelmen.

”En del,” nikkede hun. ”Lyra har en hård skorpe, flydende kerne, magnet- og tyngdefelt. Og den er 60.000 kilometer om sin ækvator.” Hun havde vidst de ting, siden hun var barn.

”Imponerende,” svarede han.

Emilia lod øjnene glide over overfladen igen og igen. Den var ikke bygget af hænder, men af årtusinders geologiske processer. Vind og vejr. Det var så fantastisk, at hun var lige ved at klappe i hænderne. Støvet fik hende til at nyse, men hun nød det i fulde drag, og da sikkerhedsbommen vippede op, sprang hun ud på jorden.

Den knasede, og hendes fødder hvirvlede små støvskyer op. Emilia satte sig på hug og lod en hånd løbe over den ujævne overflade. Hun fandt en lille sten og drejede den imellem hænderne. Støvet farvede

hendes fingre i en rødlig nuance, og hun mærkede vinden, der smøg sig om hendes kinder. Hun syntes, vinden virkede en smule mere ru, end den gjorde i byen langt over hende, men det var sikkert bare noget, hun bildte sig ind. I det hele taget var planetens kappe, ligesom hun havde drømt den. Rå, autentisk og ukuelig.

Hun lod fingrene løbe over jordoverfladen igen. Det var fantastisk, og en følelse hun aldrig kunne blive træt af.

